

Být spolu, když život končí. Jak pomáhá hospicová domácí péče

„Pro Vašeho tátu už nic nemáme, není indikovaný pro další léčbu.“ Takhle nějak může začít cesta k hospicové domácí péči. Je to jedna ze služeb, kterou poskytuje Hospic Dobrého Pastýře provozovaný neziskovou organizací TŘI, o. p. s. Následující text popisuje, jak může taková hospicová domácí péče vypadat a jak pomáhá klientům. Jedná se o příběh Michaely Říhové.

„Kolik času tátovi zbývá?“ ptá se nejistě Míša. Vlastně to ani nechce vědět... „Pokud se podaří zvládnout akutní zdravotní komplikace, tak měsíc, možná dva,“ odpoví nekompromisně jinak milá mladá lékařka. Není čas na nějaké schovávání, medicína vyčerpala všechny své možnosti, zdravotní stav pacienta jakoukoliv další léčbu už nedovolí. Hra je dohraná. Hra je dohraná?!

Otec Michaely, Jiří, se nachází na onkologickém oddělení, kde je už týden hospitalizovaný kvůli následkům intenzivního ozařování. Je rezignovaný, lhostejný, odchází svým blízkým před očima. Vše se zdá beznadějné. Jediné, co ví jeho rodina naprosto jistě, je, že ho chtějí dostat za každou cenu domů. A to rychle. Už hodinu po vyslechnutí „ortelu“ mluví Míša se staniční sestrou Domácího Hospice Dobrého Pastýře Adrianou Šandrejovou a chaoticky jí vysvětluje situaci. Pro Míšu naprosto novou, takovou situaci si do té doby neuměla ani představit a teď ji rovnou prožívá.

Zdravotní sestra Adriana jí však okamžitě dodává naději. Už z telefonátu je cítit, že jí osud pacienta není lhostejný, vlastně se zdá, že jí záleží stejně jako Míše na tom, aby byl co nejrychleji doma. Obratem pak rodina dle pokynů vyřizuje formality i praktické věci a další den už vezou Jiřího domů. Všem se zdá, že se snad vrací domů jen na pár posledních hodin.

Domácí prostředí a obětavá péče manželky dělá zázraky. Jiří se probouzí z apatie, je zpět. Hospic obratem zajišťuje polohovací postel a další pomůcky potřebné k péči o nemocného. Už i to je pro rodinu obrovská pomoc. Manželka, děti, vnoučata, každý se snaží po svém nějak zpracovat úplně novou životní situaci. Tým domácího hospice je s nimi v neustálém kontaktu. Ve chvíli, kdy je celá rodina ochromená smutkem, je tu pro ně někdo, kdo ví, co je třeba udělat.

A tak mají možnost prožít poslední dva měsíce spolu. Dny lepší i horší, veselejší i smutnější, prostě tak, jak to v životě bývá. Dny, kdy jsou spolu tolik, jako za poslední roky nebyli. Dny, kdy vzpomínají i mlčí. Dny, kdy brečí i se smějí. Dny, kdy Jiřího na invalidním vozíku vezou na procházku a nikdo z nich si nechce připustit, že je třeba poslední. Všechny ty dny měli možnost prožít za podpory zdravotníků hospice doma, společně a hlavně důstojně. Ty dny už budou mít navždy ve svých vzpomínkách a nebudou to vzpomínky smutné.

Jiří odešel v klidu a bez bolesti v kruhu svých blízkých, kteří jeho odchod přijali s pokorou a smířením. Osmdesát procent z nás si přeje dožít doma, ale povede se to pouze dvaceti procentům. Postarat se o blízkého umírajícího člověka doma může být vyčerpávající. Je to ale zároveň jedinečný dar, který mu můžeme dát. S podporou profesionálního týmu zdravotníků domácího hospice, jenž pečuje 24 hodin denně 7 dní v týdnu o pacienty v konečné fázi jejich nevyléčitelného onemocnění, mohou být lidé spolu, když život končí.

Článek je součástí projektu Neziskovky: Co děláme s penězi. Tento projekt vznikl za podpory Nadace ČEZ.